

7. Poglavlje

Trojica Laarokana

Kameni kip kralja Kaamon-Rahta koji je ponosno sjedio na propetom konju raspao se u oblak prašine pogođen Naimadovom vatrenom kuglom. Pod neprestanim udarcima demonske vojske, zidine dvorca raspadale su se kao da su od slame. Ljudski vojnici koji su pokušavali zaustaviti Naimada i demone neslavno su završili ili sprženi vatrom ili pokošeni sjekirama i macevima. Kaamon-Raht bilo je kraljevstvo u razvitku, nije imalo jaku vojsku. Sastajalo se pretežno od trgovaca i seljaka i tek pokojeg stražara koji bi rješavao susjedске ili gdje je sukobe i nesuglasice.

Stoga je Naimad sa svojom vojskom demona slako porazio to mlado kraljevstvo. Nije mu trebao ni cijeli dan, a dvorac je već bio u plamenu i prepušten na milost i nemilost demona. Ljudi koji su pokušali pobjeći nisu stigli daleko. Jato letelih demona ih je lovilo i ubijalo jednog po jednog. Nitko nije preživio...

Kako je prvi dio plana uspješno obavio, Naimad se povukao u svoj šator i pripremao za razgovor s Overlordom.

Stao je ispred stalka na kojem se nalazila porculanska posuda. Do vrha ju je napunio gustom tekućinom, pa rukom prešao preko nje. Tekućina se podigla iz posude i oblikovala u vodeni zid ispred Naimada. On izgovori magične riječi, na što se voda razbistri i pojavi se Overlordovo lice, to jest njegova crna kaciga.

„Pozdrav, o čime“, Naimad se pokloni.

„Kako napreduješ s Kaamon-Rahtom?“, upita Overlord.

„Već je u našim rukama.“

„Odlučno!“, zadovoljno reče. „Znači, nije bilo problema?“

„Nikakvih. Ljudi su slabi. Nisu pružili nikakav otpor.“

„Tako treba, sine!“, crvene oči pod kacigom su blistale.

„O čime, što je s tvojom vojskom?“, upita Naimad.

Mo i „Vojska s Vulkanskog otoka je spremna, a tunel do Crne Stijene samo što nije gotov. emo napasti Crnu Stijenu gotovo istovremeno.“

„Biti će kako ti kažeš, o čime.“

„U redu. Odmori se sada, vrati snagu...trebat će ti.“

„O čime“, Naimad nakon nekoliko trenutaka tišine skupi hrabrost da ga upita.

„Što je?“

„Bih li mogao koristiti Drogasku?“

„Ne još. Kada bude spremna, poslat ću ti je“, odgovori Overlord.

„Hvala, o čime“, pomalo razočarano reče Naimad.

„Vidimo se uskoro“, reče Overlord i vodeni zid se vrati u posudu.

Naimad odloži svoje oružje pokraj ležaja. Iako je bio moćan borbeni marobnjak, današnja borba ga je izmorila, stoga je legao, ne skidajući sa sebe niti plašt niti maramu. Nije

se mogao sjetiti trenutaka kada ih je uopće skidao. Još od malena mu je Overlord zabranio da skida maramu u prisutnosti drugih. „Overlord mi je otac, valjda zna što je najbolje za mene“, pomislio je. Sklopio je oči i po sebe tonuti u san.

I dok su se san i stvarnost neuhvatljivo preklapali, Naimad nije bio siguran sanja li, ili je upravo ušao u odaju u kojoj je nepoznati okrunjeni čovjek stajao pored kreveta u kojem je spavala žena. On im se približi da ih bolje pogleda, ali se slika počela izvijati, treperiti i izmicati mu iz vidokruga. „Opet sam previše popio“, pomisli. Zatim se našao u Podzemlju ispred svoje vojske koja je stajala uredno postrojena, pogleda uprtog u svog vođu. Okružen svojom vojskom demona, osjeti olakšanje i sigurnost. Vidio ih je posve jasno i znao je da je to stvarnost.

Ali, stvarnost je bila i njihova preobrazba u zmajeve, u kojoj više nije bilo ni lakoće ni sigurnosti. Zmajeve su ga gledali netremice, a iz očiju im je izbijala zlokobna mržnja. Najveći od njih mu je govorio nešto što nije razumio, a činilo se kao da o razumijevanju poruke koju je trebao saznati ovisi sve, njegov vojni uspjeh, njegov položaj uz oca, pa i sam život. Osjećaj bespomoćnosti preplavio je svaki djelić njegove svijesti i on osjeti da se guši. Slika je ponovno postala nepostojana, a Naimadu i nije bilo stalo do toga da je zadrži. Nezaustavljivo je blijedjela, uzimala i konačno nestala. Zatvorio je oči nadajući se da će nestati i zmajevi.

Kad ih je ponovno otvorio bio je usred bojišnice i više nije ni stigao misliti na zmajeve. Oko njega su bili pripadnici svih rasa Sillwitha: trolovi, gmazoliki, neživi, ljudi i vilenjaci. Borili su se protiv vojske demona, a Naimad se našao u središtu borbe. Osvrnuo se iza sebe i ugledao velikog rogatog demona koji je zamahnuo sjekirom prema njemu. Naimad postavi ruke ispred lica. No, ništa se nije dogodilo. Ukloni ruke i shvati da se našao u gustoj šumi. Kraj njega je stajao muškarac ogrnut plaštem i djevojka s čarobnim štapom u ruci. Lica su im bila mutna i nije ih mogao prepoznati. Pričali su nešto jedno drugomu, ali riječi im nisu izlazile iz usta. Naimad im se približio na što se oni istovremeno okrenu prema njemu. Pogledi su im bili ubitako prodorni. On ustukne i nagazi na nogu trola koji je stajao iza njega, zgrabio ga za vrat i podigao uvis. Pokušao se obraniti i udariti trola, ali samo je bespomoćno mlatarao nogama i rukama. Već je bio na izmaku snaga, kada se trol pretvori u Overlorda, grohotom se nasmije i tresnuo njime tlo.

Naimad se trgne iz noćne more drhte i sav znojnan i usplahiren. „Prokletstvo!“, poviče. „Kakav je to bio san? Što to znači? Je li to bilo pretkazanje ili obična noćna mora?“, pitao se obuzet strepnjom, zlim slutnjama i nevjericom. Ostao je ležati još neko vrijeme. Strah mu nije dopustio da ponovno zaspe.

*

U brojnim tunelima Podzemlja, ispred velikog tunela koji je vodio sve do Crne Stijene, cijela se Overlordova vojska spremala za napad. Bilo je zadivljujuće kako je cijela vojska demona stala u takav tunel. Patuljci bi zasigurno bili ljubomorni.

Nalazeći vojske nalazili su se gnolidi, „kopači tunela“, njihov stotinjak. Iza njih su spremno čekali ostali demoni, među kojima su se isticali Overlordovi „razbijači“, demoni visoki gotovo koliko i trolovi, s četiri ruke, naoružani svim oružjima koja su se mogla zamisliti. Kraj njih su stajali demoni „letači“, s krilima velikim kao u zmajeva. Nalikovali su više dakinima nego bi imama s drugog svijeta.

Overlord je dao znak svojim generalima, trojici Laarokana, da povedu vojsku kroz tunel.

Prizor u kojem tisu e i tisu e demona kora a u savršenom redu kroz tunel dovoljno velik za jato zmajeva bio je ujedno veli anstven i zastrašuju .

Overlord je eкао da vojska odmakne prije nego što je oslobodio Drogasku.

Prišao je golemom zmaju i promatrao ga iz blizine. Nitko zdrave pameti se to ne bi usudio, no Overlord je imao Magnus kuglu. Ona mu je davala snagu i znanje, a Drogaska nije imala izbora. Nije ak mogla birati ni izme u dva skromna, nepovoljna izbora. Doslovno ih nije imala. U potpunosti je bila pod Overlordovom kontrolom. Snaga koju je kugla ispijala iz Tharelije, sada je pripadala Overlordu, a on ju je zaista odlu io iskoristiti u ratu i u miru, nad stvarima i bi ima. Tharelija mu više nije bila potrebna. Sve što mu je trebalo oduzeo joj je. Tako je barem mislio.

„Ostaviti je na životu i ovako nemo nu ne bi baš bilo mudro. Nikad se ne zna“, govorio je sebi. Položi ruku na Drogaskino tjeme. Zmaj je pokorno mirovao. Drogaska, nekadašnja vladarica Sillwitha, stara gotovo koliko i on, ponizno je ekala njegove zapovijedi.

„Nitko mi ne može ništa“, mislio je Overlord. „Pa ak ni ti, Drogaska“, ona zareži i o i joj sijevnu, ali to je bilo sve.

Overlord ju uzjaši i sjedne u sedlo na njezinoj šiji.

„Uskoro“, govorio je na glas. „Uskoro e cijeli Sillwith biti moj i njegova e djeca služiti meni, kako je i su eno! Platit e oni koji su me bacili u Ponor...platit e!“ vrsto primi uzde i naredi zmaju da uzleti.

Drogaska se uspravi i raširi svoja velika krila. Vrhovi krila bili su udaljeni od stijena jedva za širinu ljudskog lakta.

Jednim zamahom se uzdigne i poleti tunelom. Gnolidi su napravili savršeni tunel. Drogaska je mogla letjeti njime bez imalo muke.

U nekoliko je zamaha sustigla demonsku vojsku. Zvuk lamatanja njezinih krila odjekne tunelom. Zvu alo je kao ogromni ratni bubanj koji je održavao ritam vojske. Novim zamahom preletjela je vojsku i našla se na elu.

*

Nakon nekoliko dana, baš prema planu, Overlord i njegova vojska Zla stigli su do kraja tunela, to no ispod Naimada i njegove vojske.

Tlo se po elo tresti i urušavati, otkrivaju i velik tunel iz kojeg je Overlord na Drogaski izletio poput erupcije vulkana. Sletio je ispred Naimadovog šatora. Njegov ga je vojskovo a spremno do eкао.

„O e! Stigao si!“, zadovoljno e Naimad.

„Jesam. Napravi mjesta za moju vojsku.“

„To ne e biti potrebno“, re e Naimad i pokaže prema tunelu. Ondje je Laaros-alet svojim mo ima preselio polovicu vojske koja je smetala nadolaze oј. Overlord se zadovoljno osmjehnuo.

„Eto što je general. Ne moraš mu ništa govoriti. Unaprijed zna što treba.“

Naimad je slušao kako Overlord hvali Laarokana i po prvi puta ga preplavi snažna ljubomora.

„O e, moja vojska je pobila sve ljude na koje smo dosad naišli. Nitko nije preživio.“

„Odli no, Naimade. Ja u na Drogaski odletjeti do Vulkanskog otoka i vojsku koju tamo imam povesti na Crnu Stijenu. Ti povedi ostale prema zidinama dvorca“, re e Overlord.

„Razumijem, o e. Ja u im privu i pozornosti, a ti eš im pri i s le a.“

„Tako je! Kad ostatak vojske iza e iz tunela, napadni!“, re e Overlord i uzleti.

„Biti e tako“, odgovori Naimad i krene.

*

Naimad i njegova vojska nisu poštedjeli nikoga i ništa. Harali su i sravnili sa zemljom svako selo koje im se našlo na putu. Nisu poštedjeli ni šumske životinje. Ništa nije preživjelo val smrti kojeg je širila demonska vojska.

Nakon nekoliko tjedana stigli su do obale gdje se nalazio ponositi dvorac Crne Stijene. Bio je izgra en od crnog vulkanskog kamena, vrš eg od ostalih stijena Sillwitha. Pomisao da bi ga itko mogao srušiti bila je apsurdna. Ali, ne i za Naimada.

U dolini, ispred dvorca, stotinjak vitezova spremno je ekalo napad demona, ali Naimad ih je zaobišao i napao dvorac vatrenim kuglama. Vitezove je prepustio demonima, jer od njih nije o ekivao zna ajniji otpor.

No, precijenio je mogu nosti vatrenih kugli. Zidine dvorca bile su za njih suviše vrste. Naimadovo zadovoljstvo i samouvjerenost naglo splasnu i on uvidje da e morati smisliti novu taktiku. Popeo se na demona nalik dakinu, ali mnogo ružnijeg, koji je izgledao kao da je izašao iz samog pakla, pa uzleti prema dvorcu. Imao je pogled na svaki kutak dvorca i njegove su vatrene kugle sada nepogrješivo poga ale. Od njihovih eksplozija nastao je gusti, crni dim, koji je na neko vrijeme i Naimadu zaklonio pogled. Kada se dim razišao, kule su ostale stajati, netaknute. „Kako je to mogu e?! Moja mo je me u najja ima!“, bijes je iskalio na strijelce koji su ga pokušali pogoditi i omesti u bacanju ini. vrstina zidina i kula išle su mu na živce. Sve ljudske gra evine na koje je do sada naišao padale su pod njegovom mo i kao do šale. Ali, Crna Stijena mu je odoljela. Bio je vrlo bijesan zbog toga, a opet, bio je i zadivljen njezinom vrsto om i otpornoš u. Nije o ekivao da bi ljudi mogli izgraditi nešto takvo.

Obletio je dvorac i pokušao ponovno srušiti toranj. Zamahnuo je rukama i iz dlanova mu poleti vatrena kugla. Trenutak prije udara, iznad njega preleti dvostruko ve e kugla i u jednom velikom prasku razori kulu u bezbroj komadi a.

Mladi arobnjak se osvrne i ugleda Overlorda na Drogaski. Zmajeva razorna vatra je bila mnogo ja a od arobnja ke. Zmaj ponovno duboko udahne i dvjema vatrenim kuglama iz nosnica pogodi preostale tornjeve. Oni, poput prvog, nestanu u oblaku dima.

„Zadivljuju e“, preleti preko Naimadovih usna. Nije mogao ostati ravnodušan pred zmajevom snagom. Što bi dao da je Drogaska pod njegovom rukom. Pratio ju je pogledom dok je kružila oko dvorca i pokazivala svoju razornu mo . Pažnju mu je skrenula kopnena vojska predvo ena Laarokanima koja je ve probila vratnice i našla se u dvorištu dvorca.

Otpor ljudske vojske bio je žestok i za pohvalu. Uspješno su se branili od nasrtaja ogromnih četverorukih demona, napada iz zraka, kao i stalnih napada gnolida koji su se penjali po zidinama. Možda bi se uspjeli obraniti da im Overlordov iznenadan napad s obale nije zadao smrtonosan udarac. Drogaska, Laarokani i ostali demoni bili su prevelik zalogaj.

Nije dugo trebalo da dvor Crne Stijene ostane bez svojih branitelja. Malen broj preživjelih vitezova dao se u bijeg sa ženama i djecom. Išli su kroz tajne prolaze koji su vodili u As'silari kraljevstvo. Nadali su se da će naći sklonište u susjednom kraljevstvu i upozoriti ih na nadolazeću opasnost. No, Overlord je imao drugačije planove. Naredio je demonima da pohvataju ljude i dovedu ih na gradski trg. Ondje ih je smaknuo, jednog po jednog. Njegova mržnja prema ljudskom rodu pokazala se u punom svjetlu. Sakaćenje ljudi i puštanje da umiru u teškim mukama pružalo mu je veliko zadovoljstvo.

Naimadu, s druge strane, to uopće nije bilo zanimljivo: „Zašto se izživljavati na nekome tko ti nije ni do koljena?“, pomislio je. Umjesto toga, stao je pred ulazna vrata dvorca i jednim potezom ruke ih razorio. To je bilo dovoljno da Overlordu odvuče pozornost od krvoprolića te da se zaputi za sinom do glavne dvorane.

Ušetali su u trenutku kada je kralj kroz prozor puštao sokola sa zataknutom porukom.

„Ha, ha! Zar si mislio da će to upozorenje pomoći tvojim prijateljima?“, zlokobno reče Overlord i zamahne mačem ispred sebe. Bio je crn poput Overlordove duše, s drškom u obliku zmajeve glave. Uperio ga je u kralja koji je ponosno stao ispred svog prijestolja. Starac sjede brade s ožiljcima na licu izgledao je kao da je bio u mnogo bitaka. Star i iskusan, ponosit i hrabar. Prkosno je stao pred gospodara Podzemlja držeci mač ispred sebe, s oštricom prema podu.

„Klekni pred svojim gospodarom ili umri!“, zapovjedi mu Overlord.

„Pred tobom? Nikada!“, uzvikne kralj. Umjesto da ustukne kako je Overlord očekivao, kralj napravi korak naprijed. „Ti si taj Overlord? Kao dječak sam slušao strašne priče o tebi, a sada vidim da su to iste laži! Ti si nitko!“

„JA sam nitko?!“, bijesno reče Overlord i zamahne mačem. Odbacio je kraljev mač, a njegova ruka bacila ga na koljena. „Pokloni mi se!“

„Nikada!“, kralj nije odustajao. „Možeš mi oduzeti život, ali nikada ne ćeš porobiti ljude! Christian će te zaustaviti i poslati natrag u pakao gdje i pripadaš!“

Overlord bijesno zgrabi kralja za vrat i podigne ga do svog lica. Para mu je izlazila iz otvora kacige dok je ljutito disao. Kako mu se taj bijedni čovjek samo usudio takvo što reći.

„Bijedni crve...bio sam ja u paklu...i osvojio sam ga cijelog!“ Otpusti stisak i zamahne mačem.

Prije nego je kralj pao na pod, glava mu je poletjela do prijestolja, a beživotno tijelo kleknulo. Overlord odgurne tijelo nogom, kraljevu glavu odbaci na drugi kraj dvorane i sjedne za prijestolje. Grčevito primi hladne kamene držeci.

Iako mu se lice nije vidjelo ispod kacige, Naimad je primijetio da Overlord nije bio zadovoljan.

„O čemu? Nisi zadovoljan?“, upita.

„Tko kaže da nisam?!“, Overlord povisi glas. Zvučao je ledeno, stravično.

„Je li zbog toga što se nije htio pokoriti?“

„Da!“, prizna Overlord i udari šakom u prijestolje.

„Zar nisi rekao da ćeš pokositi svako ljudsko stvorenje na Sillwithu?“

„Jesam, ali bio bi mi ve e zadovoljstvo da budu robovi! Prokletnici!“, ustao je i jednim udarcem ma a rascijepao prijestolje.

„Zaista su ponosni. Zbog toga su i sr ani ratnici“, prokomentira Naimad. Prekasno shvativši da je tu misao trebao zadržati za sebe.

„Što si rekao?!“, Overlord se okrene prema njemu. Krvavo crvene o i su mu bliještale. Na ijoj si ti to strani? Mojoj ili njihovoj?!“

„Na tvojoj, o e. Bez sumnje. Oprosti“, Naimad se ponizno pokloni. Ruke su mu se po ele tresti od straha. Malo ega se bojao, bio je tako odgojen, ali Overlorda se i dalje bojao na smrt.

„Onda ušuti!“, zapovjedi Overlord i ljutito krene prema izlazu.

„O e“, zaustavi ga Naimad, i dalje ponizno kle e i. „Što emo s ovim kraljevstvom?“ Ne okre u i se, Overlord dobaci: „Sravni ga sa zemljom!“

Naimad podigne zadovoljno glavu. To je zna ilo da može iskoristiti Drogasku.

Napokon.

Žurno je izašao na balkon i dozvao Drogasku. Ženka crnog zmaja se u trenu pojavi pred Naimadom, glave ispružene pred njegovim nogama. arobnjak se popne i vinu se u vis.

„Kakav divan osje aj“, pomisli. Pri ekao je da Overlord bude na sigurnoj udaljenosti prije nego što iskoristi Drogaskinu snagu. Naredio joj je da spali sve, na što je zmaj izbacio mlaz vatre velik gotovo poput nje same. Plamen je prekrrio cijeli dvorac i od njegove su vru ine po ele pucati zidine. U samo nekoliko trenutaka dvor se raspuknuo od vru ine. Na njegovom mjestu nije ostalo ništa osim razbacanog crnog kamenja.

*

Ne daju i nimalo odmora svojoj vojsci, Overlord naredi da krenu dalje. Valjalo je uništiti sva mogu a okupljališta preživjelih ljudi Crne Stijene, prije nego što nastave prema As'silariju. Naimad je bio zadužen za „ iš enje“, dok je Overlord pratio napredak iskrcavanja ostatka vojske s mora.

Sve je teklo kako je o ekivao, dok mu u jednom trenutku nije prišao izvi a gnolid i izvijestio ga da je Tharelija pobjegla uz Kodranovu pomo . Vijest ga nije iznenadila:

„Zna i ipak se dogodilo ono što je Laaros-alét predvidio. Kodran se vratio po vješticu. Prekršio je naš pakt. Zažalit e zbog toga!“

Odlu i prizvati Kodrana prije nego što nastavi s osvajanjima. Izlio je teku inu u posudu kao i onda kada je razgovarao s Naimadom, ali u taj as jedan je gnolid mahnito, kao da ga goni jato zmajeva, tr ao prema njegovom šatoru. Probijao se izme u demona koje bi gnolidi u normalnim okolnostima izbjegavali u širokom luku kako bi što prije stigao do šatora. Bio je ve kod samog ulaza, kada ga Laaros-alet zaustavi:

„Kuda si krenuo, crve!?!“, prosi e.

„Gospodaru! Pusti me! Donosim strašne vijesti“, zadihano e gnolid.

„Kakve bi to mogle biti vijesti zbog kojih si se drznuo uznemirivati gospodara?“

„Podzemlje gori!“, odgovori gnolid.

„I kakva je to novost? Reci nam nešto što još nitko ne zna!“, reče Laaros-alét i htjede ga pretvoriti u prah. Ali gnolid se ispravio.

„Ne mislim općenito, nego stvarno gori! Lava je sve potopila. Nema više dvorca, nema kule! Sve gori!“

Laaros-alét ga pogleda u lice i propusti ga u Overlordov šator.

„Gospodaru!“, gnolid utrka u šator i padne na koljena.

„Kakvo je to drsko ponašanje?!“, prodere se Overlord.

„Gospodaru, Podzemlje gori!“

„Što?! Kako to misliš?“

„Gospodaru, lava je uništila Vaš dvorac i kulu! Nema više ni međudimenzionalnih vrata!“, ponovi gnolid.

„Kako je to moguće?!“, bijesno reče Overlord.

„Ne znam, gospodaru! Samo znam da je lava sve uništila.“

„Što je s tamnicama i zalihama?“, upita Overlord zabrinuto.

„Ne znam. Odmah sam pokušao da vas obavijestim, gospodaru. Ne znam tko bi to mogao napraviti.“

„Ali ja znam! Proklet bio Kodrane! Ti i tvoja vještica!“

„Koje su vaše naredbe, gospodaru?“

„Dovedi mi Trojicu! Odmah!“, naredi Overlord.

Gnolid nije stigao ni izaći iz šatora kada se između njega i Overlorda stvore trojica Laarokana.

„Zvali ste nas, gospodaru?“, upita Laaros-alét.

„Da. Prebaci nas u Podzemlje pred dvorac.“

„Smatrajte to u potpunosti.“ Laaros-alét pljesne dlanovima i u trenu se našao u ispred dvorca u Podzemlju kako je Overlord i naredio.

Plamen je progutao dvorac i ostatak Podzemlja. Overlord se osvrnuo oko sebe. Nije mogao vjerovati svojim očima. Carstvo koje je gradio stoljećima uništeno je u jednome danu. Pepeo i dim zamijenili su ono što je on gradio stoljećima. Očaj u njegovim očima ubrzo je prerastao u bijes, a ime koje je bilo na njegovom jeziku više nije bilo ljudski, već Kodranovo.

„Kodrane!! Platit ćeš mi za ovo!“, urlao je toliko glasno da se cijelo Podzemlje treslo. Pojurio je prema tamnicama dvorca. Vrata su bila prepolovljena. To mu nije slutilo na dobro. Oprezno je ušao.

Laaros-alét zamahom ruke zapali sve baklje koje su se nalazile u hodniku i osvijetli im put.

Stigli su do mjesta gdje je Overlord prije držao Drogasku. Ondje je ugledao jedno razbijeno jaje.

„Bili su ovdje“, reče tiho, misleći na Kodrana i Thareliju. Korakao je dalje, još pažljivije. Prišao je kraju pećine i opipao zid. Jedna labava poluga se pomakne i otvore se skrivena vrata. Overlord oprezno ulazi. Laarokani koji su ga pratili u stopu ostali su u pećini. Nisu htjeli okusiti Overlordov bijes koji se, kako se moglo jasno vidjeti, gomilao u njemu.

No, do njih dopre glasan smijeh. Laarokani se zaustavljeno pogledaju i ulaze za gospodarom.

Na stotinu crnih zmajeva ležalo je i tiskalo se u pećini koju je Overlord ulazio kao oko u glavi. Ovdje je spremao svo Drogaskino potomstvo i čekao da odraste i bude spremno za let i borbu.

„Ha, ha! Budala od arobnjaka! Nije ni primijetio da su ovdje!“, zadovoljno se smijao Overlord. „Moji mališani...nitko mi vas ne e oduzeti. Došlo je vrijeme da pokažete svijetu što je prava Overlordova mo ! Laaros-aléte!“

im je izgovorio njegovo ime, Laaros-alét ve je bio ispred njega.

„Zvali ste, gospodaru?“

„Želim da premjestiš sve ove zmajeve i jaja na površinu, kod Crne Stijene. Ondje u napraviti utvrdu.“

„Gospodaru, ovdje ima...“ Laaros-alét baci pogled u mrak i zavidnom brzinom izra una „...stotinu i osamnaest zmajeva i otprilike jednako toliko jaja.

„Što time želiš re i?“

„Za to e nam trebati nešto više vremena. Nije ih mogu e sve istovremeno prebaciti.“

„Što ekaš onda? Kreni! Ali prvo mene vrati u moj šator. Neka ti tvoja bra a prave društvo“, naredi Overlord. „Ustvari, ne! ekaj. Prebaci svog brata, onog jakog, u Adazar. Neka posjeti Thareliju u moje ime. Vještica e sigurno biti tamo i tražiti osvetu od svojih kolega. A ja u dotle popri ati s Kodranom...“

„Biti e kako vi kažete, gospodaru“, pokori se Laaros-alét i pljesne rukama. Overlord nestane i vrati se u svoj šator.

Laarokan je bio vrlo mo an demon i božansko putovanje za njega nije predstavljalo veliki problem, no takva vrsta magije iziskivala je veliku koli inu energije. Zato ju je koristio samo kad je bilo prijeko potrebno.

Laaros-édir i Laaros-râs su pri ekali da Overlord ode pa su se pridružili svome bratu. Za razliku od Laaros-aléta, oni nisu razumjeli zajedni ki jezik, ve su se sporazumijevali na svome:

„Što je naredio gospodar?“ upita Laaros-râs.

„Moram sve ove zmajeve prebacit na površinu“, mrzovoljno e Laaros-alét.

„Uf, gadno!, dobaci najve i Laarokan.

„Ma nemoj mi re ' ! Ni ne znam koliko e to trajati! Ne u ih mo i odmah prebaciti do Crne Stijene. Predaleko je. Morat u dvostruki posao radit.“

„Ho eš li to izdržat?, upita najmla i, Laaros-râs. *Mislim, ho eš imati dovoljno energije?“*

„Ne znam, vidjet u. Moram još poslati Édira u Adazar da se riješi one vještice.“

„A ho eš li ju ti mo i sredit', braco?“, upita Laaros-râs svog starijeg brata. Koristio je svaku situaciju da ga omalovažava. Laaros-édir možda je bio najja i, ali nije bio najbistriji.

„Ho u! Nisam glup!“, odvrati.

„Dosta vas dvoje! Édire, kada se riješiš vještice, samo stisni svoj lan i i ja u te na i i prebaciti do nas. Razumiješ?“, upita ga Laaros-alét.

„Kad sredim vješticu, stisnem lan i . Razumijem“, potvrdi.

Ne u te mo i prebaciti to no u Adazar, zbog arobnjaka. Stoga eš se morati malo penjati. Laaros-alét je govorio sporo, da ga brat može shvatiti.

„U redu.“

Uvjerivši se da je njegov vrat shvatio što želi, Laaros-alét pljesne dlanovima i veliki Laarokan nestane ispred njihovih o iju.

„Al' je glup! Kladim se da e promašit' Adazar!“, dobaci Laaros-râs, smiješe i se.

„Tišina, Râs! On nam je brat, imaj poštovanja prema njemu!“, ukori ga stariji brat.

„Dobro. Daj po ni s ovim živinama! Smrdi ovdje. Želim van, na svijetlo. Tako je ugodno.“

„Ne bi ni znao za danje svjetlo da nas Overlord nije spasio iz vrtloga lave“, re e Laaros-alét.

„Dobro, zahvalan sam mu što nas je spasio, ali tvrdim da previše traži od nas! Pogotovo od tebe.“

„Možda. Ali bolje je ovo nego vje no plutanje u vrtlogu.“

„Ne znam baš“, prokomentira Laaros-râs. „Bilo bi nam bolje da smo potpuno slobodni.“

„Ne možeš sve imati, brate“, podsjeti ga Laaros-alét.

„Hm...da bar Overlord izgubi ovaj rat. Bilo bi zanimljivo!“, glasno je razmišljao Laaros-râs. „Nego, ho eš li po eti s prebacivanjem?“

„Budi mi u blizini, brate. Kada završim, trebat u tvoju sposobnost obnavljanja“, re e Laaros-alét. Njegove su mu mo i dozvoljavale da prebacuje po etiri zmaja istovremeno, a da ne osjeti umor. Njegova snaga i mo bile su daleko ve e od bilo kojeg arobnjaka na Sillwithu. Premašivale su ak i Tharelijine mo i, no Overlord to nije znao. Laaros-âlet bio je oprezan. Znao je da bi Overlord Magnus kuglom iscrpio svu njegovu snagu, a to bi bio kraj svake nade za slobodu.

Možda su Trojica Laarokana bili me usobno razli iti, ali bratska ljubav inila ih je nerazdvojnima. Svaki bi, bez razmišljanja, dao život za svog brata. Bez obzira što ih je Overlord ponižavao i davao im nemogu e zadatke, oni su ostajali vrsto povezani.

Bilo je gotovo nezamislivo da me u demonima ima toliko privrženosti. No, Laarokani su u tome bili sli ni ljudima, iako to nisu ni slutili.